

Arrest

nr. 44 777 van 14 juni 2010
in de zaak RvV X / IV

In zake: 1. X
2. X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X en X, die beiden verklaren van Russische nationaliteit te zijn, op 25 februari 2010 hebben ingediend tegen de beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 2 februari 2010.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 26 maart 2010 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 april 2010.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HENDRICKX, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché J. VERSTRAETEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1.1. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoeker, X, luidt het asielrelaas als volgt:

“Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeuner afkomstig uit Novosellë (gemeente Pejë) en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

In 2008 huwde u op traditionele wijze met X (O.V. 6.412.780). Samen hebben jullie één kind.

Tijdens het gewapende conflict in Kosovo vertrok u samen met uw familie naar Montenegro, waar jullie tot een vijftal maanden na de oorlog zijn gebleven.

Daarna keerden jullie terug naar Pejë, Kosovo. In 2000 verdween uw tante, F.(...) B.(...). Op een avond ging zij sigaretten halen maar keerde niet meer terug. Uw broer en moeder meldde haar verdwijning bij KFOR, die beloofde te doen wat ze kon om jullie te helpen. Er werd zelfs bloed afgenomen van uw moeder om uw tante op deze manier op te sporen. Uw tante werd nooit teruggevonden.

In 2004 begon u in Kosovo te werken als taxichauffeur. Sindsdien had u vaak problemen met etnische Albanezen die u intimideerden, sloegen en beledigden. Zo bracht u op een gegeven ogenblik met uw taxi een klant naar Gjakovë. Onderweg vertelde hij u dat hij dienst had gedaan bij het UÇK (Kosovaarse

Bevrijdingsleger) en begon hij u te provoceren door te vertellen wat hij allemaal gedaan had met Roma-meisjes. Toen u diezelfde klant van Gjakovë naar Pejë terugbracht, weigerde hij u te betalen. Jullie begonnen te vechten. Uiteindelijk kwamen er mensen tussenbeiden en is hij vertrokken. U diende klacht in bij de Kosovo Police (KP). Uw klacht werd genoteerd maar u hebt daarna nooit nog iets over deze zaak vernomen.

In de zomer van 2006 werd uw neef, A.(...) N.(...), vermoord. Uw neef woonde in Duitsland maar was op familiebezoek in Kosovo. Op een avond reed hij met zijn auto heel traag over een brug en werd hij door een aantal personen tegengehouden. De personen vroegen hem uit te stappen, maar uw neef begreep het niet en werd doodgestoken. De politie kwam ter plaatste om de feiten te verifiëren. De broer van uw neef diende klacht in. Achteraf vernam u dat een dader opgepakt werd maar de politie zou geen bijkomende informatie willen geven. Daarna hebt u niets meer van de zaak vernomen.

Eind 2008 vielen een drietal gemaskerde, vermoedelijk Albanese, mannen uw woning binnen. U werd heel hard geslagen met een pistool en uw partner werd bedreigd met een mes. Er werd jullie gezegd dat jullie naar Servië dienden te gaan. Daarna gingen ze weg. U ging naar de lokale politie van Pejë, waar u klacht indiende. Uw klacht werd genoteerd en er werd u gezegd dat de feiten onderzocht zouden worden. Daarna hoorde u niets meer van deze zaak.

Begin 2009 kwamen diezelfde personen opnieuw naar uw woning. U werd opnieuw heel hard geslagen. Uw partner werd voor uw ogen verkracht. Daarna namen ze u mee naar de bergen, waar u er in slaagde te vluchten. U ging naar uw vader, waar uw partner u zat op te wachten. Daar aangekomen, verloor u het bewustzijn. Toen u terug wakker werd bevond u zich bij uw schoonouders en was uw been geopereerd.

Na twee dagen verblijf bij uw schoonouders vertrok u samen met uw partner naar Montenegro, waar jullie enkele dagen zijn gebleven alvorens naar België te vertrekken.

In maart 2009 kwam u in België aan, alwaar u op 1 april 2009 asiel hebt aangevraagd.

Na uw vertrek zijn uw ouders ook naar Montenegro vertrokken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart, afgeleverd op 24/12/2002, uw rijbewijs, afgeleverd door UNMIK op 13/10/2004, het registratiebewijs van uw taxi, een aantal foto's van de verwondingen aan uw been, een medisch attest uit België waarin vermeld wordt dat de wonde aan uw been gehecht werd en de geboorteakte van uw zoon, I.(...) S.(...), die op 9 juli 2009 in België werd geboren. “

1.1.2. Verzoeker betwist deze beschrijving niet.

1.1.3. Blijkens de bestreden beslissing inzake verzoekster, Jetmira SALIHI, luidt het asielaanvraag als volgt: “Volgens uw verklaringen bent u een Roma-zigeunerin afkomstig uit Gjakovë en bezit u de Kosovaarse nationaliteit.

In 2008 huwde u op traditionele wijze met Sykaj Rexhe (O.V. 6.412.671). U trok in bij uw partner in Novosellë, gemeente Pejë. Samen hebben jullie één kind.

Uw partner werkte in Kosovo als taxichauffeur. Hij had vaak problemen met etnische Albanezen die hem intimideerden, sloegen en beledigden.

Op een gegeven ogenblik viel een drietal mannen jullie woning binnen. U en uw partner werden hard geslagen. Na het vertrek van de mannen dienden uw schoonvader en uw partner klacht in bij de politie. De politie zei hen dat ze de zaak zou onderzoeken. Daarna hoorde u niets meer van de politie over deze zaak.

Enige tijd later kwamen diezelfde personen opnieuw naar uw woning. U werd opnieuw heel hard geslagen. Voor de ogen van uw partner werd u verkracht. Daarna verloor u het bewustzijn. Toen u wakker werd was uw partner verdwenen. U ging direct bij zijn ouders. Tegen de ochtend kwam uw partner daar eveneens aan. U verloor opnieuw het bewustzijn. Ook uw partner verloor het bewustzijn. Uw schoonvader besloot dat het beter was dat hij jullie naar uw ouders bracht. Bij uw ouders aangekomen, werd uw partner eerst bij de dokter gebracht om zijn zwaar verwonde been te opereren. Na de operatie verbleven jullie nog een aantal dagen bij uw ouders alvorens naar Montenegro te gaan, waar jullie enkele dagen verbleven alvorens naar België te vertrekken.

In maart 2009 kwam u in België aan, alwaar u op 1 april 2009 asiel hebt aangevraagd.

Na uw vertrek zijn uw schoonouders ook naar Montenegro vertrokken.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten neer: uw UNMIK-identiteitskaart, afgeleverd op 15 september 2004, uw Kosovaarse geboorteakte, uitgereikt te Gjakovë op 9 maart 2009 en een medisch attest met betrekking tot uw zwangerschap en enkele documenten inzake een heelkundige ingreep die u heeft ondergaan.”

1.1.4. Verzoekster betwist deze beschrijving niet.

1.2.1. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoeker, Rexhe SYKAJ, luidt als volgt:

“Er dient vastgesteld te worden dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Vooreerst dient er gewezen te worden op de informatie van het Commissariaat-generaal, waaruit blijkt dat de veiligheidssituatie voor RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren) in Kosovo sinds het einde van het gewapende conflict in 1999 aanzienlijk gewijzigd is. Deze informatie werd onder meer door het Commissariaat-generaal verzameld tijdens een recente missie naar Kosovo, die plaatsvond van 15 tot 25 september 2009. Deze informatie is afkomstig van zowel vertegenwoordigers van diverse internationale actoren ter plaatse, alsook van meerdere vertegenwoordigers van de RAE-gemeenschap zelf.

Uit continue directe contacten tijdens de missie met lokale actoren is gebleken dat de algemene veiligheidssituatie en de bewegingsvrijheid van RAE in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder wel degelijk objectief verbeterd zijn.

De veiligheidssituatie wordt over het algemeen als stabiel en kalm omschreven. In diverse regio's van Kosovo werden reeds geruime tijd geen belangrijke etnisch geïnspireerde incidenten meer gemeld of deden zich al lang geen veiligheidsincidenten voor waarbij de RAE-gemeenschap betrokken was. De drie groepen beschikken zo goed als overal over volledige bewegingsvrijheid. In meerdere gemeenten kunnen de RAE vrij bewegen binnen hun eigen gemeente en zelfs daarbuiten, en reizen ze regelmatig naar andere gebieden van Kosovo.

Daarnaast dient opgemerkt te worden dat uit de informatie van het Commissariaat-generaal tevens blijkt dat de bescherming die door de in Kosovo aanwezige lokale en internationale autoriteiten, in het bijzonder KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), geboden wordt aan de minderheden, als toereikend wordt beoordeeld. Ook Roma, Ashkali en Egyptenaren kunnen in geval van moeilijkheden zonder problemen klacht neerleggen bij de politie. UNMIK (tijdelijke VN missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE, wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging. Klachten worden zonder onderscheid naar etnie behandeld. Bovendien maakten gesprekken tijdens bovenvermelde missie met RAE-vertegenwoordigers duidelijk dat het vertrouwen van de RAE-gemeenschap in de KP over het algemeen goed is en dat de verschillende gemeenschappen over het algemeen tevreden zijn met het werk van de KP en de KFOR.

Diverse gesprekspartners die ter plaatse hun medewerking verleenden aan de missie van het Commissariaat-generaal verduidelikten dat de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken.

Het loutere feit dat er soms incidenten gebeuren tussen twee gemeenschappen betekent niet dat deze an sich etnisch geïnspireerd of etnisch gericht zijn of dat de nodige beschermingsactoren en -middelen niet beschikbaar zouden zijn, integendeel zelfs. Dit wordt ondermeer geïllustreerd door enkele recente incidenten waarbij Roma betrokken waren en die interetnisch geïnspireerd zouden zijn geweest, met name in de Abdullah Presheva-wijk van Gjilan (juli 2009) en in de Halit Ibishi-wijk in Ferizaj (augustus 2009).

Uit de op het Commissariaat-generaal beschikbare informatie blijkt immers dat er enige kanttekeningen bij deze gebeurtenissen geplaatst dienen te worden.

Uit het voorgaande wordt duidelijk dat er eind 2009 niet meer gesproken kan worden van veralgemeend interetnisch geweld tegenover de RAE-gemeenschap in Kosovo. Het eventueel bestaan van een subjectief onveiligheidsgevoel bij leden van de drie gemeenschappen wordt geenszins afdoende ondersteund door objectieve interetnische veiligheidsincidenten.

Wel toont de informatie van het Commissariaat-generaal aan dat heel wat Roma in Kosovo zich in een moeilijke socio-economische situatie bevinden en op meerdere vlakken discriminatie kunnen ondervinden. Deze situatie is evenwel het gevolg van een samenloop van diverse factoren en kan niet herleid worden tot één enkel gegeven of de loutere etnische origine (bv. ook de algemene economische malaise in Kosovo, culturele tradities waardoor meisjes niet naar school worden gestuurd of op jonge leeftijd van school gehaald worden,... spelen evenzeer een rol).

Er dient hierbij echter meteen ook benadrukt te worden dat, om te oordelen of discriminatoire maatregelen op zich een vervolging in de zin van de Conventie betekenen, alle omstandigheden in overweging dienen te worden genomen.

Het ontzeggen van bepaalde rechten en een discriminerende bejegening houden op zich geen vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin in. Om tot de erkenning van de status van vluchteling te leiden moeten het ontzeggen van rechten en de discriminatie van die aard zijn dat zij aanleiding geven tot een toestand die gelijkgeschakeld kan worden met een vrees in vluchtelingenrechtelijke zin. Zulks houdt in dat de gevreesde problemen dermate systematisch en ingrijpend zijn dat fundamentele mensenrechten worden aangetast waardoor het leven in het land van herkomst ondraaglijk wordt.

Het beleid van de Kosovaarse overheid is gericht op de integratie van de Roma-minderheid en niet op discriminatie of vervolging. De nieuwe Kosovaarse grondwet, die op 15 juni 2008 van kracht werd, verbiedt expliciet discriminatie op grond van etnie. Daarnaast heeft Kosovo een antidiscriminatiewet die eveneens discriminatie ondermeer op grond van etniciteit verbiedt. De Kosovaarse overheid beperkt zich niet tot het louter tot stand brengen van de nodige wetgeving, maar formuleert tevens concrete plannen ter verbetering van de moeilijke sociaal-economische positie en discriminatie inzake gezondheidszorg, onderwijs, tewerkstelling,... van de Roma. Zo ontwikkelde ze een strategisch plan voor de integratie van de RAE-gemeenschap. Het plan heeft betrekking op de periode 2009-2015 en richt zich vooral op de volgende onderwerpen: huisvesting, werkgelegenheid, onderwijs, gezondheidszorg, antidiscriminatie, veiligheid, rechten van minderheden, politieke participatie en vertegenwoordiging, en vrouwen. Dergelijke maatregelen getuigen van een gestage vooruitgang in het bevorderen van minderhedenrechten in het naoorlogse Kosovo.

Gelet op voorgaande meen ik dat er gesteld kan worden dat de in Kosovo opererende autoriteiten aan alle Kosovaarse onderdanen in geval van eventuele (veiligheids)problemen ongeacht hun etnische origine voldoende bescherming bieden en maatregelen nemen in de zin van artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet d.d. 15 december 1980.

Ook voor wat betreft de integratie van de RAE in de Kosovaarse maatschappij worden stappen gezet ter verbetering hiervan. Dat nog niet alle initiatieven reeds ten volle worden geïmplementeerd kan geen ander licht werpen op de algemene bevinding dat er in Kosovo redelijke maatregelen getroffen worden ten aanzien van de RAE tot voorkoming van vervolging of het lijden van ernstige schade overeenkomstig artikel 48/5 van de Belgische Vreemdelingenwet.

Bijgevolg kan worden geconcludeerd dat de algemene situatie in Kosovo a priori op zich geen aanleiding geeft tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging op basis van etnische origine in de zin van de Vluchtelingenconventie.

Evenmin is de algemene situatie in Kosovo van die aard dat er zonder meer sprake kan zijn van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Tot slot merk ik op dat waar het UNHCR in zijn Position on the Continued International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. juni 2006 nog duidelijk benadrukte dat er ten aanzien van alle Serviërs, Roma, en Albanezen in een minderheidspositie nog steeds een risico op vervolging gold en dat leden van deze groepen nog altijd aanspraak moesten kunnen blijven maken op internationale bescherming, het UNHCR nu, in zijn Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo d.d. 9 november 2009, richtlijnen formuleert die het wenselijk en geschikt acht dat ze gevolgd zouden worden door de onthaallanden, en tevens benadrukt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, is in bijlage bij het administratieve dossier gevoegd.

Voor wat u persoonlijk betreft, dient vooreerst te worden opgemerkt dat een aantal vaststellingen uw geloofwaardigheid op de helling zet.

Zo verklaarde u tijdens uw tweede gehoor voor het Commissariaat-generaal dat u omwille van de vele slagen, bedreigingen en discriminaties van Albanese burgers, nimmer klacht hebt ingediend bij de Kosovaarse autoriteiten. U zou ook geen klacht hebben ingediend toen u werd geslagen door een klant van u die niet wenste te betalen toen u hem heen en terug van Pejë naar Gjakovë hebt gebracht (gehoor CGVS II p. 10).

Tijdens uw derde gehoor voor het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u, na het bewuste incident waarbij de klant niet wou betalen, klacht hebt ingediend bij de Kosovo Police (KP), maar deze niets gedaan heeft met uw klacht (gehoor CGVS III p. 7-8).

Na confrontatie met deze tegenstrijdigheid verklaarde u dat er misschien wel iets misgelopen was tijdens het tweede gehoor op het Commissariaat-generaal.

Deze verklaring is geen uitleg voor bovenstaande tegenstrijdigheid, temeer daar u niet kon zeggen wat dan wel zou misgelopen zijn. U stelde louter te denken dat u tijdens het tweede gehoor wel degelijk had verklaard dat u n.a.v dit incident een klacht had ingediend (gehoor CGVS III p. 8).

Verder legde uw partner op zijn minst merkwaardige verklaringen af met betrekking tot de drie mannen die tot twee keer toe naar jullie huis zouden zijn gekomen, u geslagen en uw partner zouden verkracht hebben. Waar u verklaarde dat de drie mannen gemaskerd waren (gehoor CGVS II p. 4), verklaarde uw partner, toen haar werd gevraagd deze drie personen te beschrijven, dat ze uit schrik niet op hun gezicht heeft gelet. Direct daarna verklaarde ze dan weer dat de mannen haar gezicht naar beneden hadden geduwd en ze hun gezicht aldus niet heeft kunnen zien (gehoor CGVS II partner p. 2-3). Later in het gehoor verklaarde zij dan weer dat ze, toen ze verkracht werd, een heel klein beetje haar hoofd had kunnen draaien en toen gezien had dat de mannen geen maskers droegen (gehoor CGVS II partner p. 5), om vervolgens opnieuw haar verklaringen te wijzigen en te stellen dat ze niet kon zien of het een baard of een masker was die de ene persoon droeg (gehoor CGVS II partner p. 6).

Gezien het ingrijpende van deze gebeurtenis en het feit dat de mannen tot tweemaal toe zouden zijn langsgesproken, is het erg ongeloofwaardig als zou uw partner niet weten of deze personen al dan niet gemaskerd waren.

Verder legden jullie ook tegenstrijdige verklaringen af over de situatie op het moment dat jullie elkaar terugzagen, na uw ontsnapping uit de bergen.

Waar u verklaarde bewusteloos te zijn geraakt na het zien van uw partner bij uw ouders en u pas terug bij bewustzijn was gekomen toen u reeds bij uw schoonouders was (gehoor CGVS II pp. 8-9), verklaarde uw partner dat zij onderweg naar uw schoonouders in de auto met u gepraat heeft. U zou haar toen verteld hebben hoe u ontsnapt was uit de handen van de drie mannen (gehoor CGVS II partner p. 6).

Tot slot zijn ook jullie verklaringen dat uw partner na haar verkrachting tijdens haar zwangerschap ernstige bloedingen had maar niet naar de dokter is geweest omdat ze niet wou dat iemand afwist van deze verkrachting, terwijl ze het een tweetal dagen later zelf vertelde tegen haar moeder, weinig overtuigend (gehoor CGVS II p. 9; gehoor CGVS II partner pp. 5-7).

Bovendien kunnen de feiten die u hebt aangehaald (twee invallen in uw woning eind 2008, begin 2009 waarbij het gebruik van fysiek geweld niet geschuwd werd) en die de directe aanleiding voor uw vertrek uit Kosovo zouden hebben gevormd, moeilijk in overeenstemming worden gebracht met de objectieve situatie voor Roma in Kosovo in de periode 2008/2009.

Er was en is nog steeds een zeer strikte monitoring (door nationale en internationale organisaties) van de situatie van etnische minderheden in Kosovo, ook in Pejë. De laatste jaren is de situatie voor Roma aanzienlijk verbeterd en hebben er zich geen veiligheidsincidenten meer voorgedaan.

In deze context is het dan ook zeer onwaarschijnlijk dat dergelijke mishandeling van een Roma-familie, die overigens zeer goed geïntegreerd was, zou hebben plaatsgevonden, laat staan dat deze niet onder de aandacht zou zijn gekomen van organisaties die de situatie op de voet volgen, de media en/of de in Kosovo aanwezige autoriteiten.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen in ernstige mate de geloofwaardigheid van de door u aangehaalde vluchtmotieven.

Bovendien legde u geen enkel (begin van) bewijs neer in dit verband. Mocht uw relaas geloofwaardig zijn, quod non, dan heeft u hoe dan ook geen feiten of elementen aangehaald waaruit blijkt dat u als gevolg van de door u aangehaalde problemen met onbekende etnische Albanezen geen beroep kon doen op de bescherming van de in Kosovo aanwezige lokale en/of hogere autoriteiten.

Zo kon u eind 2008 zonder problemen een beroep doen op de lokale politie, die uw klacht genoteerd heeft (gehoor CGVS II p. 6).

Het feit dat de daders niet gevonden werden, kan te wijten zijn aan tal van redenen zoals de anonimiteit van de daders, gebrek aan bewijzen en gebrek aan gegevens.

Uw motivatie om later geen nieuwe klacht in te dienen, met name omdat u de hele dag in bed lag en omdat je, als je als Roma klacht gaat indienen nog ergere problemen kunt krijgen (gehoor CGVS II p. 10), kan niet als een afdoende uitleg worden weerhouden. Het is immers de taak van de autoriteiten om u, indien nodig, bescherming te bieden en een onderzoek te voeren. Om dergelijk onderzoek te voeren moeten de autoriteiten evenwel op de hoogte zijn van alle gegevens betreffende uw problemen.

Zoals supra reeds uiteengezet blijkt uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie in bijlage aan het administratieve dossier werd toegevoegd, dat de algemene (veiligheids)situatie van etnische minderheden in Kosovo in het algemeen en in Pejë in het bijzonder, aanzienlijk veranderd is. Uit deze informatie blijkt dat de veiligheidssituatie voor Roma en andere etnische minderheden in verscheidene Kosovaarse gemeenten als stabiel en kalm omschreven wordt. De in Kosovo aanwezige autoriteiten, met name KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), bieden voldoende bescherming in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine. De

bescherming die door de lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan de minderheden, wordt als toereikend beoordeeld. UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) garanderen voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren), wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestrafing van daden van vervolging.

Wat betreft de moord op uw neef in het jaar 2006 dient vooreerst te worden opgemerkt dat u er niet in geslaagd bent ook maar enig overtuigend (begin van) bewijs van de door u ingeroepen feiten aan te brengen.

Toen u gevraagd werd enig bewijsstuk van de moord op uw neef neer te leggen, verklaarde u dat u geen enkel bewijs hebt van zijn dood.

Alle documenten van de moord op uw neef, alsook de documenten van het mortuarium en de repatriëring van zijn lichaam, zouden zich bij uw familie bevinden. U zou deze documenten niet kunnen bekomen aangezien u geen contact meer heeft met de familie. Bovendien schaamt u zich om deze documenten te vragen (gehoor CGVS III p. 5).

Deze elementen zijn niet afdoende om uw nalatigheid te verantwoorden.

Niettegenstaande u gehoord hebt dat journalisten ter plaatse zijn gekomen op het moment dat het lijk van uw neef gevonden werd en u eveneens gehoord hebt dat de moord op uw neef in het nieuws is gekomen, deed u tot op heden evenmin enige moeite om hierover een stavingstuk neer te leggen. Bovendien kon u bijzonder weinig over de omstandigheden van de moord en het daaropvolgend politionele onderzoek vertellen.

Zo kon u enkel vertellen dat uw neef werd vermoord toen hij in Klinë over een brug reed. De motieven voor deze moord kon u enkel vermoeden. Op de vraag naar de etnie van de daders, diende u het antwoord schuldig te blijven (gehoor CGVS III p. 4). U verklaarde dat de politie ter plaatse was gekomen maar u kon geenszins zeggen welke politie ter plaatse is gekomen (gehoor CGVS III p. 4). Of de daders ooit gevat zijn geweest, wist u niet (gehoor CGVS III p. 4). U zou wel vernomen hebben dat er een dader werd opgepakt, maar meer kon u daarover niet vertellen. Niettegenstaande u verklaarde dat er geen rechtszaak is geweest, diende u het antwoord schuldig te blijven op de vraag naar de reden waarom er geen rechtszaak is geweest. U wist zelfs niet of uw familieleden de zaak ooit hebben opgevolgd.

Deze vaststellingen nopen ertoe te besluiten dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verklaringen over de moord op uw neef.

Ten slotte blijkt nergens uit uw verklaringen dat u Kosovo eveneens omwille van de algemene discriminatie ontvluchtte.

Uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u goed geïntegreerd was in de Kosovaarse samenleving. Zo spreken u en uw partner vloeiend de Albanese taal (gehoor CGVS I p. 6), beschikken jullie over de nodige identiteitsdocumenten (gehoor CGVS I p. 7), beschikten jullie over een woning van een familielid waar jullie konden verblijven (gehoor CGVS I pp. 2-3) en werkte u volledig legaal (gehoor CGVS I p. 6). In uw vrije tijd slaagde u er zelfs in een cursus Duits te volgen, speciaal georganiseerd voor Roma (gehoor CGVS I p. 6). Ook toen u gewond raakte aan uw been, heeft u zonder enig probleem de nodige medische zorgen gekregen (gehoor CGVS II p. 9).

Tot slot dient nog toegevoegd te worden dat ik inzake de asielaanvraag van uw partner, Salihi Jetmira (O.V. 6.412.780), eveneens heb besloten tot een weigering van de vluchtelingenstatus en een weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. De identiteitsdocumenten en het registratiebewijs van uw taxi staven uw identiteit, uw nationaliteit en uw beroep in Kosovo, die niet ter discussie staan. De foto's van uw been tonen aan dat u gewond bent geraakt aan uw been maar zeggen niets over de omstandigheden waarin u gewond bent geraakt. Het Belgische medische attest omschrijft weliswaar de omstandigheden waarin u gewond geraakt zou zijn, maar dit is echter louter een weergave van uw verklaringen aan de dokter. Het behoort niet tot de bevoegdheid van de arts om de waarachtigheid ervan na te gaan en aldus kan er ook geen bewijswaarde aan gehecht worden."

1.2.2. De Commissaris-generaal weigert van verzoeker de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus

1.2.3. De motivering van de bestreden beslissing inzake verzoekster, Jetmira SALIHI, luidt als volgt:

"Er moet worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals voorzien in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken.

Uit uw opeenvolgende verklaringen blijkt immers dat u uw asielaanvraag integraal steunt op dezelfde motieven die terzake door uw partner, Sykaj Rexhe (O.V. 6.412.671), werden uiteengezet. In het kader van zijn asielaanvraag werd een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus genomen, die luidt als volgt:

[...]

Uit hetgeen voorafgaat blijkt dat ten aanzien van u evenmin kan worden besloten tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Met de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling van uw zus en haar partner, V.(...) en R.(...) G.(...) (O.V. 4.750.942) in juni 2002, kan geen rekening worden gehouden, daar zij zich op andere en persoonlijke asielmotieven baseerden. Bovendien dient elke asielaanvraag op haar individuele merites te worden beoordeeld.

De door u neergelegde documenten kunnen aan bovenstaande vaststellingen niets wijzigen. Uw identiteitskaart en uw geboorteakte staven uw identiteit en uw nationaliteit, die niet worden betwist. Het medisch attest uit België is een weergave van uw verklaringen aan de dokter. De dokter verklaart hierbij uitdrukkelijk dat hij een normale zwangerschap heeft begeleid en geobjectiveerd. De overige documenten die u neerlegde bevestigen uw verklaring dat u in België een heelkundige ingreep heeft ondergaan, maar kunnen bovenstaande vaststellingen niet in een ander daglicht plaatsen. Uit niets in deze documenten blijkt immers dat uw voormalige medische problemen verband zouden houden met de criteria bepaald in artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 inzake subsidiaire bescherming."

1.2.4. De Commissaris-generaal weigert van verzoekster de erkenning van de status van vluchteling en de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekers voeren in hun verzoekschrift van 25 februari 2010 een schending aan van artikel 1, A (2) van het verdrag van Genève van 28 juli 1951, van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de Rechten van de Mens en fundamentele vrijheden van 4 november 1950, van de artikelen 48/3 en 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980, van de artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering inzake bestuurshandelingen, en van het zorgvuldigheids- en motiveringsbeginsel.

Ze halen passages aan uit het verslag van het UNHCR "*Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo*" van 9 november 2009 waaruit volgens hen blijkt dat de Kosovaarse Roma als een "*uiterst grote risicogroep*" voor vervolging in de zin van de vluchtelingenconventie moet worden beschouwd. Ze voeren aan dat de Commissaris-generaal hier geen rekening mee heeft gehouden en nagelaten heeft een afdoend onderzoek in te stellen naar de vrees voor vervolging van verzoekers in geval van terugkeer naar hun land van herkomst.

Ook leiden ze uit voormeld verslag af dat de autoriteiten in Kosovo niet bij machte zijn om aan de Roma een afdoende bescherming te verlenen en menen ze dat deze "*vaststellingen volledig de bewering van de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatslozen ondermijnen*".

Verder leggen ze uit dat ze wegens hun Roma-origine vaak veel problemen gekend hebben met etnische Albanezen en dat ze niet iedere keer een klacht hebben neergelegd bij de politie. Dit zou volgens hen de verschillen in de verklaringen van verzoeker moeten kunnen uitleggen.

Aangaande de verklaringen van verzoekster voeren ze aan dat de verkrachting van de echtgenote een traumatische ervaring is waardoor zij zich "*weinig of helemaal niets meer kan herinneren en/of de feiten bewust verdringt*".

Ook hekelen ze het feit dat er tijdens het verhoor geen psychologe aanwezig was en beweren dat dit verhoor "*niet met de nodige voorzichtigheid werd benaderd*".

Ze merken ook het volgende op: "*Het verhoren zelf duurde telkens maar anderhalf uur. Het laatste verhoor nam slechts maar 20 minuten in beslag*".

Wat de moord op de neef van de man betreft, wijzen ze er op dat dit reeds vier jaar geleden gebeurd is en ze zich aldus "*weinig details*" kunnen herinneren. Bovendien stellen ze dat "*kan ook niet van Roma verwacht worden dat zij volledig georganiseerd te werk gaan en naar België vluchten met documenten aangaande feiten uit 2006 bij zich*".

Dat er geen rechtszaak is geweest, is volgens verzoekers verklaarbaar; ze verwijzen hiertoe naar het verslag van het UNHCR waaruit de *“incompetentie en corruptie van het Kosovaarse gerecht”* zou moeten blijken.

Verzoekers vragen van hen de vluchtelingenstatus te erkennen, minstens hen de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. In ondergeschikte orde vragen ze de bestreden beslissing te vernietigen en dat er aan de Commissaris-generaal bijkomende onderzoeksbevelen worden bevolen, namelijk *“verzoekers opnieuw te horen”* en *“grondig onderzoek naar de situatie van de Roma in Kosovo”*.

2.2. Aangezien verzoekster, Jetmira SALIHI, zich in het verzoekschrift louter baseert op het asielrelaas van verzoeker, Rexhe SYKAJ, gaat de Raad enkel in op het relaas van deze laatste.

2.3. De Raad benadrukt dat de inroeping van de schending van de motiveringsplicht door verzoeker uiteen valt in twee delen.

Aan de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in artikel 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, is voldaan. Deze formele motiveringsplicht heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft (RvS 2 februari 2007, nr. 167.408; RvS 15 februari 2007, nr. 167.852). Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt.

Uit het verzoekschrift blijkt eveneens dat verzoeker de motivering van de bestreden beslissing betwist en aldus de schending van de materiële motiveringsplicht aanvoert, zodat het middel vanuit dit oogpunt moet worden onderzocht.

De Raad beschikt inzake beslissingen van de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de voormelde wet van 15 december 1980 bedoelde beslissingen, over volheid van bevoegdheid. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund.

2.4. De Raad wijst er op dat artikel 1, A(2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 geen directe werking heeft binnen de Belgische rechtsorde zodat de aangevoerde schending ervan niet dienstig is en gaat hier dan ook niet verder op in.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 3 EVRM dient te worden opgemerkt dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, §1 van voormelde wet van 15 december 1980 bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, §2, b van voormelde wet van 15 december 1980.

Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekers een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De bewijslast berust in beginsel bij de kandidaat-vluchteling die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas en bij het ontbreken van dergelijke elementen, hiervoor een aannemelijke verklaring dient te geven. Het is vervolgens de taak van de persoon die de erkenning van de hoedanigheid van vluchteling moet onderzoeken om de waarde van de bewijselementen en de geloofwaardigheid van de verklaringen van de kandidaat-vluchteling te beoordelen.

De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dient een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en geeft daarbij aan waarom een kandidaat-vluchteling (niet) beantwoordt aan de criteria van artikel 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Hij dient daarbij niet noodzakelijk expliciet op elk aangevoerd argument in te gaan.

2.5. De Raad stelt vast dat de stelling van verzoekers dat de Commissaris-generaal bij het nemen van de bestreden beslissingen geen rekening heeft gehouden met de vaststellingen in het rapport van het UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* van 9 november 2009, onjuist is.

Uit de bestreden beslissingen blijkt dat er wel degelijk rekening werd gehouden met dit rapport dat onder meer stelt dat alle aanvragen van asielzoekers uit Kosovo, i.e. inclusief die van de RAE, op basis van hun individuele intrinsieke merites moeten worden beoordeeld. De Raad stelt immers vast dat de Commissaris-generaal deze de asielaanvragen van verzoekers op een individuele wijze heeft beoordeeld en dat blijkt dat hij zijn beslissingen genomen heeft met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Hij heeft zich namelijk op een uitgebreide wijze geïnformeerd over de situatie van de Roma in Kosovo en heeft zijn bevindingen hieromtrent bijgevoegd in het administratieve dossier. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

Daar waar verzoekers louter verwijzen naar passages van het rapport van het UNHCR *“Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Individuals from Kosovo”* van 9 november 2009 en stellen dat Kosovaarse Roma als een *“uiterst grote risicogroep voor vervolging”* moeten worden beschouwd, benadrukt de Raad dat een verwijzing naar een algemeen rapport over het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat ze in hun land van herkomst werkelijk worden bedreigd en vervolgd of dat er wat hen betreft, een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Deze vrees dient in concreto te worden aangetoond en verzoekers blijven hier in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Ze slagen er bijgevolg niet in de individualisering van hun vrees aan te tonen, hetgeen een essentieel element is bij het beoordelen van hun asielaanvraag.

De Raad stelt vast dat verzoekers in hun verzoekschrift geen argumenten opwerpen die de in de bestreden beslissing vastgestelde verschillen kunnen verklaren of weerleggen.

De Commissaris-generaal heeft immers terecht vastgesteld dat verzoeker doorheen zijn opeenvolgende verhoren tegenstrijdige verklaringen heeft afgelegd of hij naar aanleiding van de agressie door een klant, al dan niet klacht heeft neergelegd bij de Kosovaarse autoriteiten. De uitleg dat verzoekers veel problemen hebben gekend en niet altijd klacht zouden hebben ingediend, is geen afdoende verklaring.

Alle in de aangevochten beslissing opgesomde tegenstrijdigheden vinden hun grondslag in het administratief dossier en hebben geen betrekking op details, maar op feiten die rechtstreeks aanleiding hebben gegeven tot het vertrek uit het land van herkomst (RvS 15 januari 2003, nr.114.472).

Gelet op deze tegenstrijdigheden, kunnen verzoekers hun relaas niet voor waar worden aangenomen.

Aangaande het verweer van verzoekers dat een verkrachting een traumatische ervaring is waardoor zij zich *“weinig of helemaal niets meer kan herinneren en/of de feiten bewust verdringt”*, benadrukt de Raad dat van een asielzoekster kan verwacht worden dat zij belangrijke gebeurtenissen in zijn vervolgingsrelaas naar plaats en tijd kan situeren, zeker degene die aanleiding hebben gegeven tot haar vlucht, vermits kan verwacht worden dat deze gebeurtenissen, ongeacht de traumatische ervaring, in het geheugen gegrift zouden staan zo zij zich in werkelijkheid voorgedaan zouden hebben (RvV, nr. 30 915 van 1 september 2009).

De bestreden beslissing stelt dan ook terecht vast dat het feit dat verzoekster dermate inconsistente verklaringen aflegt met betrekking tot het feit of haar belagers al dan niet gemaskerd waren, ernstig doet twifelen aan de geloofwaardigheid van deze feiten.

Wat de bewering van verzoekers betreft dat het verhoor waarin verzoekster ondervraagd werd over haar verkrachting niet met de nodige voorzichtigheid werd benaderd gezien verzoekster niet ondervraagd werd door een psychologe of deskundige inzake verhoren van mensen met trauma's, wijst de Raad er op dat er geen enkele wettelijke bepaling voorhanden is dat de Commissaris-generaal ertoe verplicht

om te zorgen voor de aanwezigheid van een psycholoog of een medisch deskundige tijdens het verhoor.

Uit het administratief dossier blijkt dat de verzoekers elk werden opgeroepen voor drie verhoren -die respectievelijk plaatsvonden op 8 september, 15 oktober en 16 november 2009-, dat ze tijdens deze verhoren de kans kregen om hun asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, en dat de verhoren plaatsvonden met behulp van een tolk die de Albanese taal machtig is.

Verder blijkt uit het administratief dossier dat verzoekster in totaal gedurende ongeveer drie en een half uur ondervraagd werd op het Commissariaat-generaal zodat geenszins kan gesteld worden dat zij niet de kans heeft gehad om haar asielmotieven uit een te zetten. Verzoekers zetten evenmin in concreto uiteen hoe de duur van verzoeksters verhoren een verklaring kan bieden voor de vaststellingen in de bestreden beslissing.

Het blijkt dat de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen heeft zijn beslissingen aldus op een zorgvuldige wijze voorbereid en gestoeld op een correcte feitenvinding. Het zorgvuldigheidsbeginsel werd niet geschonden.

Volledigheidshalve wijst de Raad er op dat verzoekers in hun verzoekschrift geen antwoord bieden op de andere vastgestelde tegenstrijdigheden, namelijk over de situatie op het moment dat zij elkaar terugzagen na verzoekers ontsnapping uit de bergen en dat verzoeksters verklaringen waarom zij zich niet tot een dokter heeft gewend na haar verkrachting weinig overtuigend zijn.

Het verzoekschrift gaat voorbij aan deze vaststellingen zodat deze onverminderd gehandhaafd blijven.

De Raad merkt ook op dat verzoekers noch met betrekking tot de door hen aangehaalde vluchtmotieven, noch met betrekking tot de moord in 2006 op de neef van verzoeker enig begin van bewijs hebben neergelegd.

Nochtans ligt de bewijslast in beginsel bij de asielzoeker die in de mate van het mogelijke elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas; dat hij bij het ontbreken van dergelijke elementen een aannemelijke verklaring dient te geven (UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 196).

Verzoekers leggen ook niet uit waarom ze nalaten een begin van bewijs aan te brengen.

Het argument dat deze moord reeds dateert van in de zomer van 2006 volstaat niet om de onwetendheid rond de omstandigheden van de moord en van het politieel onderzoek te verklaren. Het is immers zo dat redelijkerwijs verwacht kan worden dat bepalende ervaringen in iemands leven dermate in het geheugen gegrift staan dat deze persoon daar in een later stadium nog een gedetailleerde en coherente beschrijving van kan geven.

Verder beperken verzoekers zich tot loutere beweringen waar ze stellen dat het feit dat er geen rechtszaak is geweest te wijten is aan de incompetentie en corruptie van Kosovaarse gerecht; deze uitleg vindt ook geen grondslag in hun eerdere verklaringen waarin ze stelden niet te weten waarom er geen rechtszaak is geweest aangaande de moord op verzoekers neef.

Bovendien blijkt uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt dat op heden de RAE-gemeenschappen geen grote klachten hebben over de justitie, met uitzondering over de lange duur om zaken te verwerken, dat de in Kosovo aanwezige autoriteiten, met name KP (Kosovo Police), EULEX (European Union Rule of Law Mission) en KFOR (Kosovo Force), bieden voldoende bescherming in de zin van artikel 48/5 van voormelde wet van 15 december 1980 aan alle Kosovaarse onderdanen, ongeacht hun etnische origine, dat de bescherming die door de lokale en internationale autoriteiten geboden wordt aan de minderheden als toereikend wordt beoordeeld, dat UNMIK (tijdelijke VN-missie in Kosovo) en de KP (Kosovo Police) voor alle etnische groepen, met inbegrip van de RAE (Roma, Ashkali en Egyptenaren), wettelijke mechanismen voor de detectie, vervolging en bestraffing van daden van vervolging garanderen.

De Raad stelt dienaangaande vast dat de door de Commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen gebruikte informatiebronnen opgenomen zijn in het administratief dossier. Blijkt ook dat de Commissaris-generaal zich gesteund heeft op informatie afkomstig van CEDOCA, een onafhankelijke en officiële Belgische documentatie- en onderzoeksdienst.

Verzoekers vermogen niet de op deze bronnen gefundeerde informatie van de Commissaris-generaal te weerleggen door louter uit de richtlijnen van het UNHCR af te leiden dat de Kosovaarse autoriteiten niet bekwaam zouden zijn om afdoende bescherming te bieden.

Bovendien strookt deze bewering niet met eigen ervaringen van verzoeker; zo kon verzoeker (zie verhoorverslag van 15 oktober 2009, p. 6) blijkbaar eind 2008 zonder problemen een beroep doen op de lokale politie die zijn klacht noteerde.

Verzoekers tonen aldus niet aan dat, indien ze het risico zouden lopen vervolgd te worden of een reëel risico zouden lopen op ernstige schade -quod non-, ze geen bescherming kunnen genieten in hun land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat, hecht de Raad geen geloof aan het asielrelaas van verzoekers en schaaft zich achter de bestreden beslissing.

Een ongeloofwaardig relaas dient niet getoetst te worden aan de vluchtelingendefinitie zoals bepaald in artikel 48/3 van voormelde wet van 15 december 1980. Dergelijk asielrelaas kan evenmin als basis dienen voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet van 15 december 1980.

Voormelde artikelen zijn dan ook niet geschonden.

Er is derhalve geen reden om zoals gevraagd in het verzoekschrift, de bestreden beslissing te vernietigen en de Commissaris-generaal de uitvoering van bijkomende onderzoeksmaatregelen te bevelen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt aan de verzoekende partijen geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op veertien juni tweeduizend en tien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. ROSIER,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. ROSIER

M. BONTE